

— Фу, як же нудно! — зітхнула піратка Міла.
— Вона вже декілька годин гойдалась у своєму гамаку й раз-по-раз дивилася в підзорну трубу. Проте сьогодні в морі нічогосінько не відбувалось. Гуркотіли хвилі, та сонечко лоскотало пальці на ногах Міли.

— Ну-у-у-д-но! — кречав папуга Коко поміж гілля пальми, а Боммель, маленький песик дівчинки, тихенько сопів собі під носа.

— Ну хоч би якась пригода трапилась! — мріяла про себе Міла.

І саме в цей момент пролунав гучний тряскіт.
ХРЯСЬ!

Пальму, на якій мешкала Міла, почало сильно трясти, і дівчинка насилу втрималася за гамак.

Щось заплуталося у гіллі пальми нагорі! Воно було величезне, дерев'яне та мало вітрила.

Боммель схвильовано загавкав. Але Міла одразу впізнала, що це — повітряний корабель. Недарма ж вона піратка!

— Ось я й дочекалася своєї пригоди! — засміялася дівчинка.

— Пові-і-ітряний корабель, пові-і-ітряний корабель,— наспівував Коко.

Хлопчик у ковпаку кухаря, дві мавпочки та маленька дивна тваринка перелякано визирали за-за борту.

— Вибачте! — закричав маленький кок.— Але ми не вміємо керувати кораблем.

— Хіба у вас немає капітана? — з подивом запитала Міла.

— Ні, він не схотів більше подорожувати з нами, тому що опосум постійно псував повітря,— відповів хлопчик, вказуючи на кумедну тваринку.— Взагалі-то мене звати Карлхен.

— А я Міла! — посміхнулася дівчинка.

